

Dračí srdce

Záhada zelené
jeskyně

Dračí srdce

Záhada zelené jeskyně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Ana Galánová
Dračí srdce – Záhada zelené jeskyně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dráčí srdce

Záhada zelené jeskyně

Ana Galánová

Ilustroval Pablo Pino

 P R E S S

Brno
2016

Mému synovci Miguelovi

Ana Galánová

Pro Jesi a Agose

Pablo Pino

Co se doposud odehrálo

V městečku Samarado se dějí moc divné věci. Kalův drak Mondrago odnesl z hradu starosty Wickenburga knihu. Je to velmi zvláštní kniha. Jmenuje se Rídel a umí mluvit. Rídel sdělil Kalovi, Maje, Kasimu a Arkovi, že se musejí vypravit do Mlžného lesa, protože zahalený kat v něm kácí mluvící stromy.

Když naši čtyři přátelé došli do Mlžného lesa, zjistili, že opravdu téměř všechny stromy

už zmizely. Poznali také duba Dubiňáka, starý strom, který jim svěřil úkol: musejí nalézt šest semínek, aby je zasadili v lese v noci během úplňku, a zachránili tak mluvící stromy.

Díky stopám, které dostávají od Rídel, objevili první semínko v sekvoji, v nejvyšším stromě v Samaradu, který roste na nebezpečném Vlčím kopci, kde Mondrago málem špatně skončil, když ho napadla smečka vztekklých vlků.

Druhé semínko bylo v labyrintu baobabu, v systému podzemních tunelů, které slouží k rozvodu vody uchovávané ve stromě pro zavlažování úrody. Uvnitř labyrintu na Kala, Maju a Arka zaútočily zuřivé krysy a museli se postavit tváří v tvář také Murdovi, starostovu synovi a svému největšímu nepříteli. Naštěstí se nakonec dostali ven živí a zdraví a splnili svůj úkol.

Když se vydali hledat třetí semínko, Kale zjistil, že ten zpropadený Murda a jeho bratranec Doupák unesli Mondraga. Aby ho dostali

zpátky, musel se Arko obléci do brnění a postavit se zlosynu Doupákovi v souboji. Souboj byl dramatický, ale Arko nakonec zvítězil. Když byli mimo nebezpečí, vydali se do Kurielovy chýše, kde zlodušští bratřenci schovali Mon-draga. V nedalekém Rudém jezeře odhalili další semínko, které se ukrývalo v banyánu. Strom byl chráněn stovkami hladových piraní a Maja se musela vyzbrojit notnou dávkou odvahy, aby vlezla do improvizované loďky a semínko získala.

Nyní už mají tři semínka, ale jejich poslání ještě neskončilo. Stále ještě musejí získat další tři a odhalit mnohá tajemství.

Kdepak se asi skrývá čtvrté semínko?

A jakým novým výzvám se budou muset postavit nyní?

Kdo je ten kat a proč je starý léčitel Kuriel zavřen v kobkách Wickenburgova hradu a obvi-něný z kácení stromů?

Odhal odpovědi na tyto otázky a mnohem víc v dalším Mondragově dobrodružství.

KAPITOLA PRVNÍ

Zvláštní zpráva

Kale se rozhodl, že stráví noc v dračích stájích spolu s Mondragem. Rodiče mu ho zakázali vodit do hradu, protože se drak počurával, sežral všechno, na co přišel, a rozbíjel věci svým ohromným ocasem. A tak chlapci řekli, že dokud nebude drak dobře vycvičený, nemůže se do hradu vrátit. Ale Kale ho nechtěl nechat samotného. Ne po tom, co se stalo předešlého dne s Murdou a jeho bratrancem Doupákem. Nechtěl podstoupit riziko, že ti zlí kluci se vrátí

a unesou jeho draka nebo mu něco udělají. Řešení spát ve stájích mu připadalo perfektní, ale celou noc nezamhouřil ani oko. Mondrago chrápal jako medvěd a nepřestával se na svém místě převalovat, a kromě toho chlapce píchala sláma a svědilo ho celé tělo.

Ve vedlejších stájích spali spokojeně draci rodičů, Kudo a Karma. Vypadalo to, že je chrápání neruší.

Mondrago se otočil a jedno ze svých nožisek položil Kalovi na tvář.

„To je ale otrava,“ ohradil se Kale a pokusil se je odstrčit. Posadil se a opřel se zády o dřevěnou zeď.

Okýnkem dovnitř pronikaly první sluneční paprsky. Už se rozednívalo a datel začal ťukat zobáčkem do zdí dračích stájí.

ŤUK ŤUK
ŤUK ŤUK

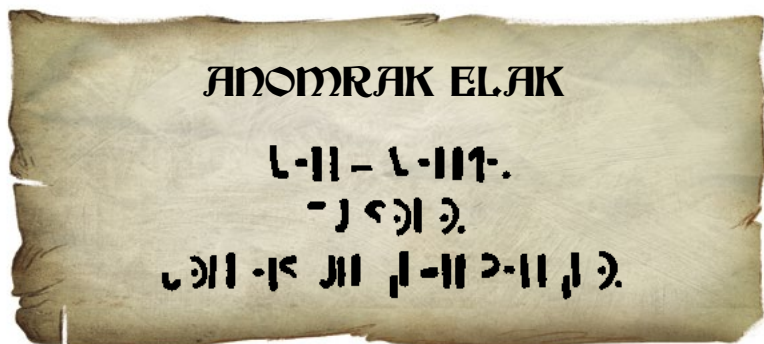

„To mi chybělo,“ řekl Kale a zakryl si uši rukama. Byl vyčerpaný. Zívá a pokusil se uhnízdít na slámě, ale když se pohnul, uslyšel zašustění papíru v kapse.

Jak na to jen mohl zapomenout? Předěšlého dne, když byli v Kurielově chýši, aby našli Mondraga, sebral na zemi útržek pergamentu se zvláštními symboly. Na přední straně

stálo ANOMRAK ELAK a na zadní – přes obě strany papíru – se táhly čáry, které jako by neměly smysl. Vypadalo to na zašifrovanou zprávu.

Strčil ruku do kapsy a vytáhl starý a pomačkaný papír.

„ANOMRAK ELAK,“ přečetl nahlas. Co by to mohlo být?

Zopakoval slova několikrát po sobě - a náhle porozuměl.

Bylo to jeho jméno pozpátku! ANOMRAK ELAK: KALE KARMONA.

Zpráva byla určena jemu!

Léčitel Kuriel mu napsal zprávu!

To je zvláštní, přemýšlel Kale. Kdy to napsal?
A jak mi ji chtěl předat?

Kuriel byl němý osamělý stařec, který žil uprostřed lesů a věnoval se přípravě léčivých nápojů a mastí, ale právě teď byl zavřen v kobkách na Wickenburgově hradu. Starosta ho obvinil, že právě on je tím katem, který kácí stromy v Mlžném lese. Všichni v městečku si

myslí, že si vězení zaslouží, ale Kale je přesvědčen o jeho nevině. Kuriel by nikdy nezničil místo, kde nacházel léčivé kořínky a bylinky. Kromě toho neměl draka, a když byl Kale s kamarády v Mlžném lese a povídali si s dubem Dubiňákem, viděli kata s ohromným, zuřivým drakem. Naštěstí si jich nevšiml. Nebo snad přece?

Snaží se mu snad Kuriel něco sdělit?

Viděl je, když vstoupili do lesa, a chce na ně nastražit past?

Kale zkoumal čáry a symboly naškrábané na papíru.

Možná že kamarád Kasi by mu mohl pomoci to objasnit. Tomu šlo luštění takovýchto hádank mnohem lépe, ale bylo ještě příliš brzy. V tuhle dobu ještě nikdo nebyl vzhůru, ani jeho rodiče.

Zvedl papír proti oknu, aby si jej lépe prohlédl, a náhle se mu zastavil dech.

Zprávu si mohl krásně přečíst, když ji podržel proti světlu. Čáry ze zadní strany vyplňovaly slova na přední straně a vytvářely tři řádky. Tři obyčejné řádky, které způsobily, že by se v něm krve nedořezal.

**PŘIJDĚ MĚ NAVŠTÍVIT.
POUZE TY.
JSTE VE VELKÉM NEBEZPEČÍ.**

Kalovi přeběhl mráz po zádech. Papír se mu třásl v ruce. Kuriel se s ním chtěl setkat o samotě!

Co bude dělat?

Myšlenka vydat se do kobek Wickenburgova hradu ho vyděsila. Pokud ho starosta, jeho syn Murda nebo – a to by bylo nejhorší – jeho zabijáctí draci chytanou, kdoví, čeho by byli schopní. Nebyli to normální draci. Tihle dokázali měnit tvar a žrali živá zvířata a určitě i lidi.

Ale Kuriel mu sděloval, že jsou ve velkém nebezpečí, a jestli on může udělat cokoli, aby ochránil své přátele, musí to jednoduše udělat.

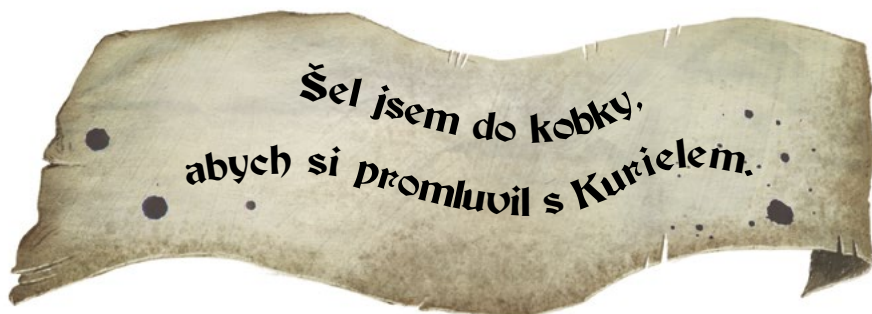
Musím jít, rozhodl se Kale a dodával si odvahy. S trochou štěstí, když půjdu hned teď, zjistím, co Kuriel chce, dřív než se všichni probudí. Ale musím být opatrný. Bude lepší, když pošlu poštovního holuba ke Kasimu, aby věděl, kde jsem. Kdybych se náhodou nevrátil...

Opatrně vstal, aby nevzbudil draky, a potajmu se vykradl ze stájí. Poté otevřel obrovská hradní vrata a po špičkách vyšel do svého pokoje. Jeho poštovní holub spal v kleci s hlavičkou ukrytou pod křídlem. Když uslyšel Kala vejít, vzbudil se.

„Pššš,“ zašeptal Kale a přiložil si prst ke rtům.
„Zůstaň potichu.“

Chlapec došel k psacímu stolu, namočil brk do inkoustu a napsal zprávu:

Sroloval malý útržek pergamenu, vložil ho do koženého pouzdra, které měl holub přivázané k nožičce, a přidržel ptáka oběma rukama před oknem.

„Do Kasiho hradu,“ přikázal.

Poštovní holub vyrazil okamžitě na cestu.

Kale se rozhlížel po pokoji a hledal, co by mu mohlo pomoci. Do tašky vložil Rídela, mluvící knihu, několik pergamenů a brk. Kuriel

byl němý, ale pomocí zpráv by se mohli dorozumět.

Líbilo by se mu vzít si s sebou kopí ze své zbroje, ale po souboji Arka s Doupákem bylo ve špatném stavu a Kasi si ho odnesl k sobě na hrad, aby ho spravil. Nenašel nic dalšího, co by mu mohlo být užitečné. Prošel kuchyní, vzal si krajíc chleba a pár jablek, která ležela v košíku, a vydal se na cestu.

„Fajn, takže vyrazíme,“ řekl.

Po cestě do stájí si všiml šňůry s pověšeným prádlem, která byla napnutá mezi dvěma stromy, a dostal nápad.

To by mohlo fungovat, pomyslel si.

Sňal několik kousků prádla, jež visely na šňůře, a vložil je do vaku. Poté vyrazil za Mondragem, který si chrupkal na slámě.

„Jdeme, vzbud' se,“ řekl a s drakem zatřásl. „Musíme se vydat na cestu hned teď.“

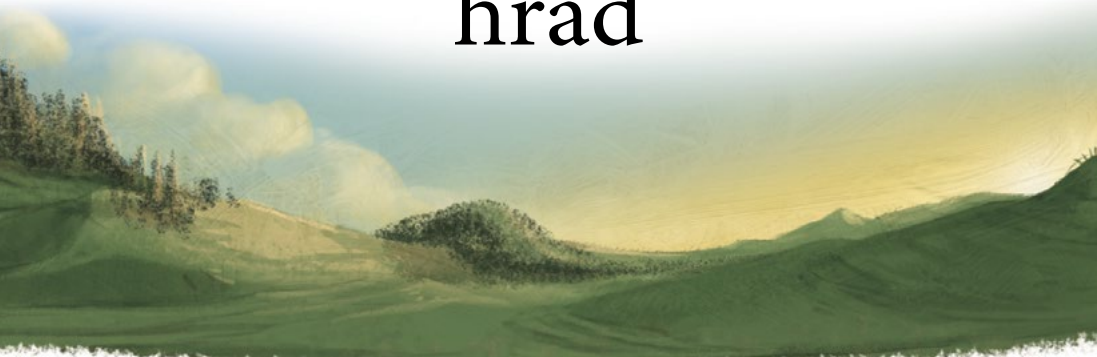
Mondrago otevřel jedno oko a podíval se na chlapce. Poté se protáhl a loudavě se postavil na nohy. Kale mu podal kyblík se žrádlem, a zatímco drak snídal, připevnil mu popruhy od mondrazovítka. Když práci dokončil, oba dva vyrazili ze stájí a vydali se po kamenité cestě, která vedla přes hradní most.

Nové dobrodružství začínalo.

KAPITOLA DRUHÁ

Wickenburgův hrad

Slunce vykouklo nad obzorem, když Kale s Mondragem šlapali přes kopce a obdělávaná políčka směrem k Wickenburgovu hradu. Jak Kale předpokládal, v tuto dobu nikoho cestou nepotkali, a ani na nebi nebylo živáčka. Musejí si pospíšet, dříve než se obyvatelé Samarada probudí a vyrazí pracovat na pole.

Zatahal za opratě, aby Mondraga popohnal.
„Poběž, Mondragu, rychleji.“

Mondrago si zvesela vykračoval. Občas ho zaujal nějaký zajíc, který hopkal poblíž, a pokusil se ho pronásledovat, ale Kale držel opratě zkrátka, aby neposedného draka udržel pod kontrolou.

Zatímco pokračovali v cestě, Kala napadaly tisíce otázek.

Co mu asi Kuriel chtěl?

Věděl snad, že hledají semínka, aby navrátili život mluvícím stromům?

Existoval jen jediný způsob, jak to zjistit.

Byl tak ponořen do svých úvah, že si málem nevšiml, že už jsou téměř u Wickenburgova hradu. V dáli spatřil impozantní zeď, která bránila průniku do pevnosti. Přitáhl opratě, aby Mondraga zastavil, a zůstal hledět na velké šedivé kameny. Vzpomněl si na den, kdy Mondrago proklouzl do starostova hradu a zabijáctí

draci ho málem sežrali. Představa, že se s nimi znovu setká tváří v tvář, se mu vůbec nelíbila. Musí být ve střehu. Ale jak se jen dostanou do kobek, aby je přitom nikdo nespapal? S Mondragem bylo nemožné dostat se dovnitř, aniž by si jich někdo všiml.

A co teď? zeptal se Kale sám sebe, zatímco zamířil s mondrazovítkem k hustým křoviskům, aby se mezi nimi ukryl a vymyslel nějaký plán.

Právě v tom okamžiku sebou začal Mondrago neklidně šít a podíval se vzhůru.

„Co se děje?“ zeptal se Kale. Také vzhlédl k nebi a viděl, že se po něm blíží drak. Byl zbarven do zelena a obtěžkán věcmi. Okamžitě ho poznal: Čiko, Kasiho drak, s přítelem v sedle. Prudce se otočili a zdálo se, že něco hledají.

Kale poodešel na mýtinu a zamával na kamaráda.

„Kasi, tady jsme!“ zavolal a pokusil se moc nekřičet.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.